

โทษของการกักขังสัตว์

บุคคลที่ทำความชั่วไว้

ถึงจะหนีไปทางอากาศ ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้

หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้

หนีเข้าไปในชอกเขา ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้

ไม่มีสถานที่ใด ที่จะพ้นจากการรับผลกรรมชั่วได้เลย

โทษของการกักขังสัตว์

๖๓

วัตถุประสงค์ของชีวิตคือเกิดมาเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าในครั้งที่ท่านยังเป็นพระบรมโพธิสัตว์อยู่นั้น เกิดมาในโลกมนุษย์ ท่านทำแต่ความดีเรื่อยไป จนกระทั่งหมดอายุขัย และตลอดระยะเวลาที่ท่านไม่เคยละเลยต่อการฝึกฝน ใจให้หยุดนิ่ง ทรงทำอย่างนี้ทุกภพทุกชาติ จนกระทั่งบารมีเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ได้ตรัสรู้เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นบรมครูสั่งสอนสัตว์โลกให้เข้าถึงธรรมตามพระองค์

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“บุคคลที่ทำความชั่วไว้ ถึงจะหนีไปทางอากาศ ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้ หนีไปในท่ามกลางมหาสมุทร ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้ หนีเข้าไปในซอกเขา ก็พ้นจากกรรมชั่วไปไม่ได้ ไม่มีสถานที่ใด ที่จะพ้นจากการรับผลกรรมชั่วได้เลย”

โลกมนุษย์ที่เราอาศัยอยู่นี้ เปรียบเสมือนตลาดกลาง ในการค้าบุญและบาป ใครทำความดีก็มีกำไรชีวิต จะมีความสุขทั้งในปัจจุบันและอนาคต เกิดมาชาตินี้ก็คุ้มค่ากับการได้เกิดมาเป็นมนุษย์ มาสั่งสมบุญบารมีล้วนๆ ส่วนผู้ที่ทำบาปอกุศลเอาไว้ จะได้รับผลกรรม เสวยวิบากกรรมอันเผ็ดร้อน บุญกุศลที่ทำไว้ ไม่หนีหายไปไหน จะติดตามเราไปเหมือนเงาตามตัว ส่วนบาปกรรมที่ทำไว้เปรียบเสมือนล้อเกวียนที่หมุนไปตามรอยเท้าโค

โทษของการกักขังสัตว์

๖๔

ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงจากบาปกรรมที่ทำไว้

พระพุทธองค์จึงทรงสอนให้ละความชั่วทุกอย่าง ทั้งทางกาย วาจาและใจ เพราะเป็นเหตุให้เวียนว่ายตายเกิดไม่มีที่สิ้นสุด ทรงสอนให้ทำแต่ความดีทุกรูปแบบ ไม่ให้ดูหมิ่นบุญว่ามีปริมาณเล็กน้อย แล้วไม่ยอมทำความดี มีความประมาทในการสั่งสมบุญ และยังสอนให้ทำจิตให้ผ่องใส ทำใจให้สะอาดบริสุทธิ์ยิ่งขึ้นไป เพราะตราบใดที่ยังไม่หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ บาปอกุศลก็จะคอยติดตามเป็นอุปสรรคในการสร้างความดีเรื่อยไป

*ในสมัยพุทธกาล มีภิกษุ ๗ รูป เดินทางจากวัดที่อยู่ในชนบท ตั้งใจจะไปเฝ้าพระบรมศาสดา ในระหว่างทาง ท่านได้ขอพักที่วัดแห่งหนึ่ง ภิกษุเจ้าถิ่นเห็นว่า มีภิกษุมาร่วมกันเป็นจำนวนมาก จึงอาราธนาท่านให้เข้าไปพักอยู่ในถ้ำข้างวัด

เมื่อภิกษุเหล่านั้นเข้าไปหาที่พักเรียบร้อยแล้ว ก็ร่วมกันบำเพ็ญภาวนาอยู่ในถ้ำ ตกกลางคืนก้อนหินขนาดมทิมากลิ่งลงมาปิดประตูถ้ำไว้พอดี พวกภิกษุเจ้าถิ่นได้ยินเสียงก้อนหินใหญ่กลิ่งลงมา จึงชวนกันเอาไม้ไปงัดหินออกจากปากถ้ำ แต่ไม่สามารถขยับเขยื้อนก้อนหินได้เลย จึงไปขอความช่วยเหลือจาก

*มก. เล่ม ๔๒ หน้า ๕๕

โทษของการกักขังสัตว์

๖๕

ชาวบ้านถึง ๗ ตำบล ให้มาช่วยกันผลักหินออก แม้พยายามกันมากเพียงใด ก็ไม่มีใครสามารถเลื่อนหินให้ออกจากปากถ้ำได้

ฝ่ายพวกภิกษุที่อยู่ด้านใน พยายามช่วยกันดินร่นหาทางออกจากถ้ำให้ได้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังหาทางออกไม่ได้ จึงถูกขังอยู่ในถ้ำ อดอาหารนานถึง ๗ วัน แต่เรื่องอัศจรรย์ก็บังเกิดขึ้น เมื่อวันที่ ๗ ก้อนหินกลับกลิ้งออกไปเอง พระภิกษุพากันออกมาจากถ้ำด้วยความเหนื่อยอ่อน จึงคิดกันว่า คงเป็นเพราะบาปอกุศลที่พวกเราได้เคยทำเอาไว้ในชาติก่อน และกรรมตามมาส่งผลในชาตินี้ แล้วก็เดินทางต่อไปเพื่อเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา

เมื่อไปถึงวัดพระเชตุวัน กราบทูลเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมด ให้พระลัมมาลัมพุทเธเจ้าทรงทราบ พระพุทเธองค์จึงตรัสเล่าเรื่องในอดีตของภิกษุทั้ง ๗ รูป ให้ฟังว่า “ในภพชาติก่อน ภิกษุทั้ง ๗ รูป เกิดเป็นเด็กเลี้ยงโค เด็กทั้ง ๗ คนนั้นเป็นเพื่อนกัน เทียวเลี้ยงโคอยู่ตามทุ่งหญ้า วันหนึ่งได้พบเหยื่อใหญ่ตัวหนึ่ง จึงพากันไล่จับ มั่นหนีเข้าไปซุกซ่อนในจอมปลวก เด็กๆ ไม่สามารถจับมันได้ จึงปรึกษากันว่า พรุ่งนี้จะกลับมาจับใหม่ ก่อนจากไปจึงช่วยกันหักกิ่งไม้มาปิดช่องทุกช่องอย่างมิดชิด

วันรุ่งขึ้น พวกเด็กๆ ลืมสนิทว่าได้ขังเหยื่อไว้ในรู ได้ต้อนโคไปเลี้ยงที่อื่น ในวันที่ ๗ เมื่อต้อนโคกลับมาหากินที่เดิม แล้ว

โทษของการกักขังสัตว์

๖๖

มาพบจอมปลวกที่เคยขังมันเอาไว้ จึงช่วยกันเปิดช่องต่างๆ ที่เคยปิดไว้ เห็นได้ค่อยๆ คลานออกมาด้วยอาการที่อ่อนล้าหมดเรี่ยวหมดแรง เหลือแต่หนังหุ้มกระดูก พวกเด็กๆ เห็นแล้วเกิดความสงสารขึ้นมาอย่างจับจิต จึงพร้อมใจกันปล่อยมันไปด้วยผลกรรมนั้น ทำให้ทั้ง ๗ คน ต้องถูกขังและอดข้าวร่วมกันนานถึง ๑๔ ชาติ ชาติละ ๗ วัน เมื่อกรรมยังไม่หมด จึงตามมาให้ผลในภพชาติปัจจุบันนี้แหละ”

ส่วนภิกษุอีกกลุ่มหนึ่ง เมื่อเดินทางมาเข้าเฝ้าพระบรมศาสดา ได้เล่าเรื่องในระหว่างทางให้พระพุทธรองค์ทรงทราบไว้ในขณะล่องเรือมากลางสมุทรนั้น มีเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้นคือเรือหยุดอยู่กลางมหาสมุทรโดยไร้สาเหตุลูกเรือลงความเห็นว่าเป็นเรือนี้ต้องมีคนกาลกิณีอยู่แน่ จึงทำสลากขึ้นมาให้ทุกคนจับปรากฏว่าภรรยาสาวของนายเรือจับสลากได้ถึง ๓ ครั้ง นายเรือไม่อาจปล่อยให้ลูกเรือคนอื่นได้รับอันตราย โดยเห็นแก่ภรรยาของตนเพียงคนเดียว จึงตัดสินใจให้คนเอาถังที่บรรจุทรายจนเต็มผูกคอนางเอาไว้ แล้วจับโยนลงในมหาสมุทรต่อหน้าต่อตาลูกเรือทั้งหลาย ซึ่งต่างก็เกิดความสมเพชเวทนนานางอย่างมากเมื่อนางจมลงในมหาสมุทร เรือจึงแล่นต่อไปได้

พระบรมศาสดาสดับแล้ว ทรงเล่าเรื่องในอดีตของนางให้ฟังว่า “ในสมัยก่อน หญิงนั้นเป็นภรรยาของหนุ่มชาวนาคนหนึ่ง

โทษของการกักขังสัตว์

๖๗

นางทำหน้าที่ของแม่บ้านเป็นอย่างดี นางมีสุนัขแสนรู้ตัวหนึ่ง ซึ่งเลี้ยงมาตั้งแต่เล็ก ทำให้เจ้าสุนัขรักนายของมันมาก เวลานั้นนางไปทีไหน เจ้าสุนัขแสนรู้ก็ตามไปทุกหนทุกแห่ง พวกเด็กหนุ่มเห็นเช่นนั้น พวกมันเฝ้าเฝ้านางว่าเป็นพรานสุนัข นางรู้สึกเขินอายที่ถูกล้อเลียนอย่างนั้น จึงเอาก้อนดินก้อนหินไล่สุนัขไปไม่ให้ตามมาอีก

แต่เนื่องจากสุนัขตัวนี้เคยเป็นสามียของนางในอดีตชาติ เพราะฉะนั้นมันจึงไม่อาจตัดความรักในหญิงสาวซึ่งเป็นเจ้านายของมันได้ นางโกรธสุนัขมากที่มันชอบติดตามไปทุกฝีก้าว เมื่อนำข้าวไปส่งสามียที่ทุ่งนาจึงแสร้งทำเป็นเรียกสุนัขให้เข้ามาหา สุนัขเมื่อได้ยินเจ้านายร้องเรียกด้วยความรักเช่นนั้น ก็รีบวิ่งกระดิกหางตามไปโดยไม่ลังเล นางถือถังเปล่าไปทำน้ำ แล้วเอาทรายบรรจุในถังจนเต็ม

เมื่อสุนัขวิ่งเข้ามาหา ก็จับคอสุนัขไว้มัน แล้วเอาเชือกผูกคอสุนัข ส่วนปลายเชือกอีกข้างหนึ่ง ผูกติดกับถังทราย จากนั้นก็จับโยนลงไปในน้ำ สุนัขจมน้ำตายอย่างน่าเวทนา เพราะผลกรรมนั้นทำให้นางต้องหมกไหม้ในนรกเป็นเวลายาวนาน เมื่อวิบากกรรมลดลง แม้จะเกิดเป็นอะไร นางจะต้องถูกถ่วงน้ำตาย เหมือนที่ทำกับสุนัขไว้ นานถึง ๑๐๐ ชาติ เมื่อมาชาตินี้ ทำให้นางต้องถูกถ่วงน้ำตายอีก สมกับกรรมที่ทำไว้”

โทษของการกักขังสัตว์

๖๘

ภิกษุรูปหนึ่งที่นั่งฟังอยู่ด้วยเกิดความสงสัยขึ้นมา จึงทูลถามพระพุทธองค์ว่า “แม้จะทำความดีไว้ จะไม่มีทางหลีกเลี่ยงกรรมเหล่านั้นไปได้เลยหรือพระเจ้าข้า” พระบรมศาสดาตรัสว่า “อย่างนั้นแหละ ภิกษุทั้งหลาย ไม่มีสถานที่ใดเลยที่จะหลีกเลี่ยงจากกรรมชั่วซึ่งได้ทำเอาไว้ เพราะสัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของตน เป็นทายาทแห่งกรรม มีกรรมเป็นกำเนิด มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กรรมย่อมจำแนกสัตว์ให้เลวและประณีต”

เพราะฉะนั้น เมื่อเรารู้แล้วว่า ใครทำความดีไว้ ตนจะต้องเป็นผู้รับผลของกรรมนั้น ก็ควรเว้นให้ห่างไกลจากบาปกรรมหมั่นสั่งสมแต่คุณงามความดีให้มากๆ เราจะได้ไม่เดือดร้อนในภายหลัง เกิดมาภพหนึ่งชาติหนึ่ง ควรเก็บเกี่ยวเอาแต่สิ่งที่ดีให้เป็นประวัติศาสตร์ชีวิตที่งดงาม เมื่อใดที่เราสามารถระลึกชาติย้อนหลังไปดู เห็นแต่กุศลกรรมที่ได้ทำไว้ จะทำให้เกิดความปิติปราโมทย์ใจในความดีที่ทำผ่านมา และมีกำลังใจอยากสร้างความดีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

เราเกิดมาเพื่อสั่งสมบุญบารมีเท่านั้น ฉะนั้น อย่าได้พลั้งพลาดไปทำบาปอกุศลกัน สิ่งใดที่ทำแล้วไม่สบายกาย ไม่สบายใจ ควรดเว้นเสีย อย่ามองว่าบาปกรรมเล็กๆ น้อยๆ จะไม่มีผลอะไรมากมาย แต่ความจริงไม่เป็นอย่างนั้น กรรม

โทษของการกักขังสัตว์

๖๕

ทุกอย่างที่เราทำไป ไม่สูญหายไปไหน เมื่อได้ช่องก็จะส่งผล
สักวันหนึ่ง ดังนั้นถ้าเราปรารถนาชีวิตที่มีแต่ความสุข ความ
ปลอดภัย ก็ให้สั่งสมแต่ความดี สั่งสมบุญสั่งสมความบริสุทธิ์
เอาไว้ตลอดเวลา ให้ความกาย วาจา ใจ ให้สะอาด บริสุทธิ์
หมั่นทำใจหยุดใจนิ่งกันทุกๆ วัน

